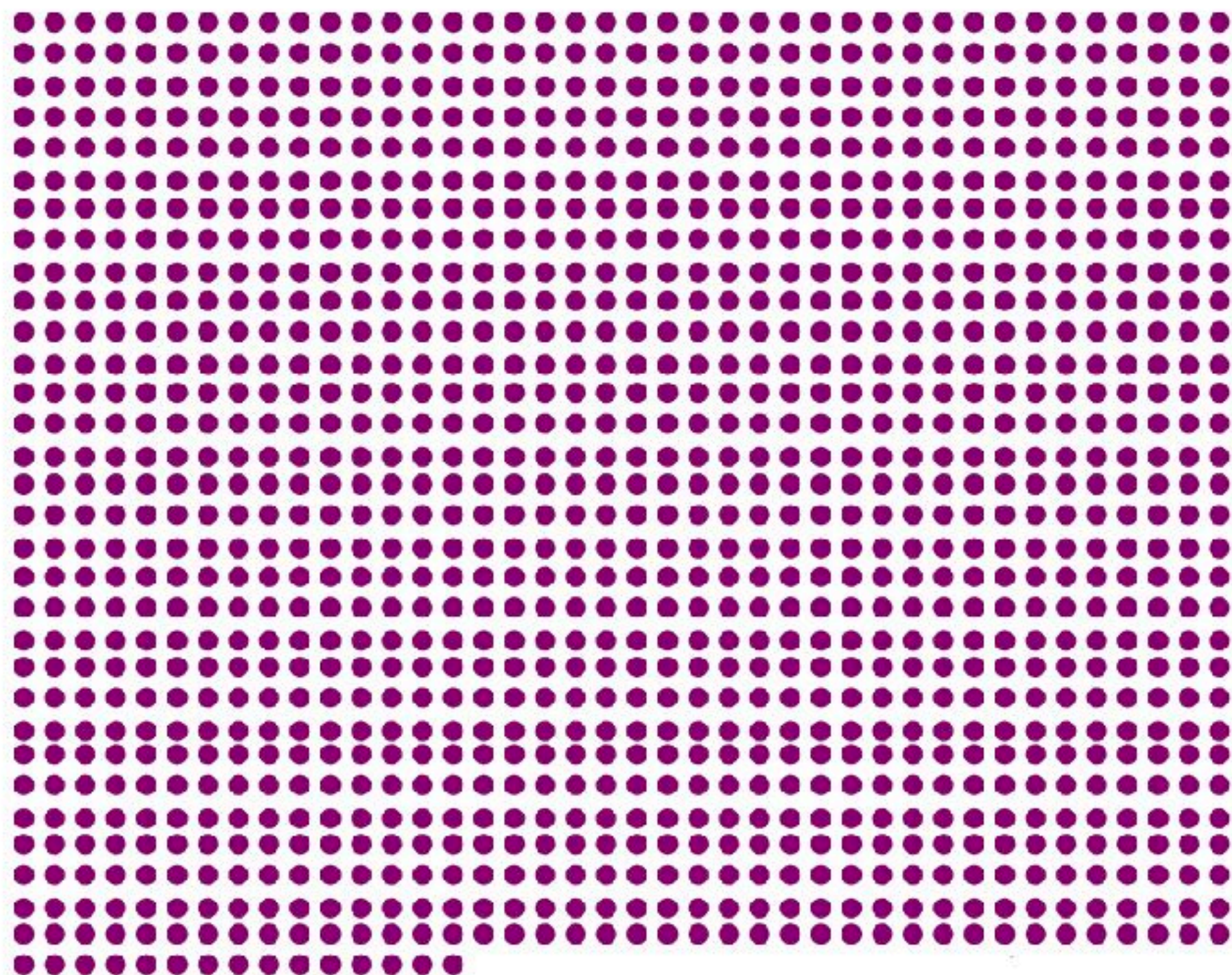

Govern d'Andorra

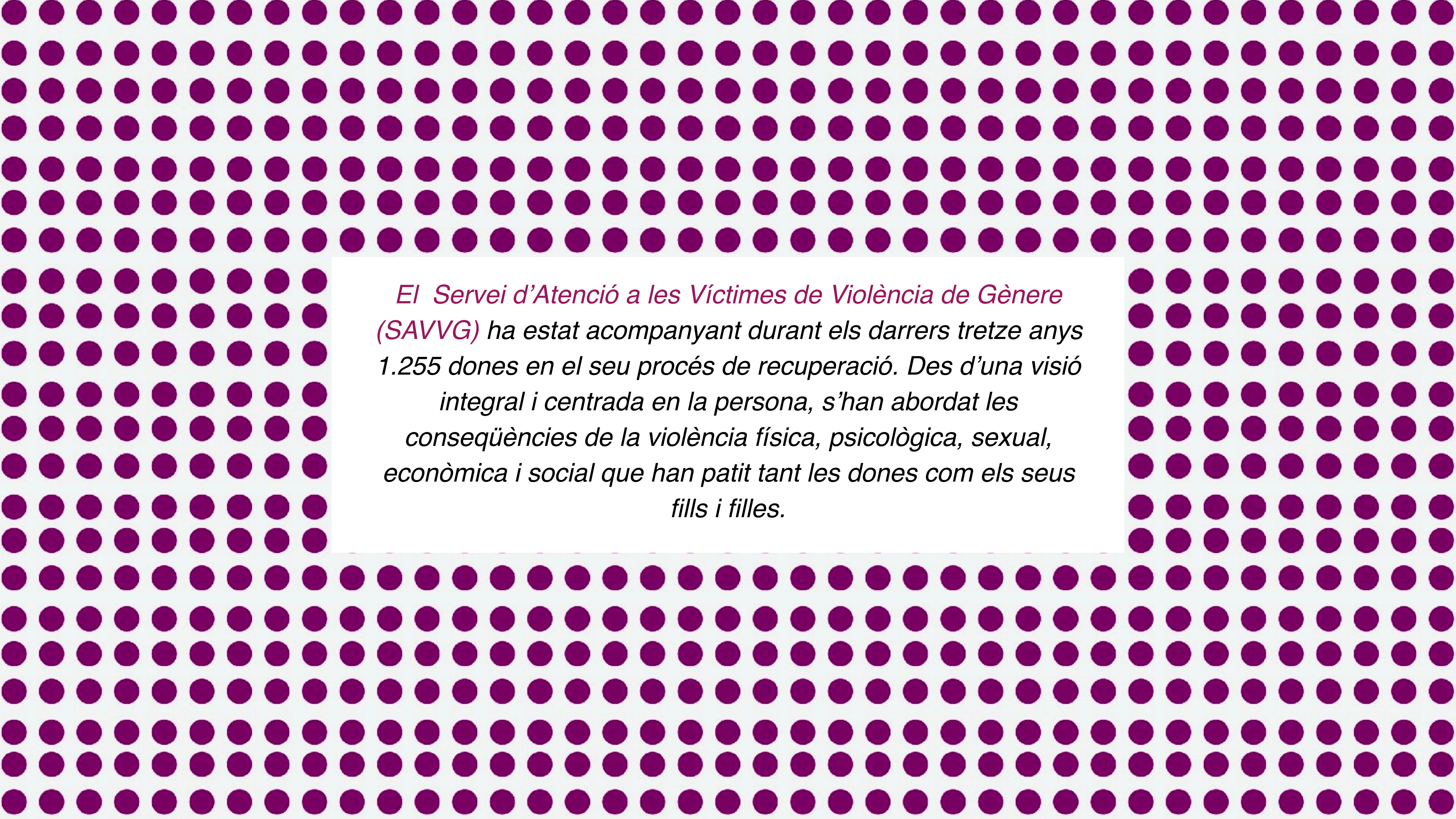
Relats reals de Supervivència

25N Dia internacional per a l'eliminació de la violència envers les dones

1255 dones
ateses per
maltractaments

SAVVG ANDORRA 2006 - 2019

El Servei d'Atenció a les Víctimes de Violència de Gènere (SAVVG) ha estat acompanyant durant els darrers tretze anys 1.255 dones en el seu procés de recuperació. Des d'una visió integral i centrada en la persona, s'han abordat les conseqüències de la violència física, psicològica, sexual, econòmica i social que han patit tant les dones com els seus fills i filles.

Què és l'amor per a vosaltres?
Per a mi és respecte, comunicació i empatia.

Fins a quin punt pots arribar a perdre els teus principis, els teus objectius, la teva autoestima, la teva personalitat, a tu mateixa...?, creient que ho fas per amor, quan en realitat ho fas per por.

Por que et facin mal, por de quedar-te sola, por que no et creguin, por de perdre els teus éssers estimats, por que ningú t'acompanyi ni et doni suport.

Val la pena viure així? Vols passar la resta de la teva vida d'aquesta manera?

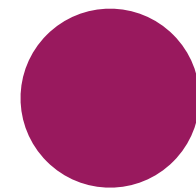
Treu força d'on no n'hi ha, treu tota la força que creies haver perdut però que segueix amb tu. Demana ajuda i allunya't d'aquesta foscor, mentre observes la llum i vius la satisfacció de trobar-te, tornar a ser tu mateixa i viure.

Siguis qui siguis, et mereixes viure, ser tu mateixa sense limitacions. Recorda que l'amor no limita, l'amor complementa i t'anima a ser millor, i per sobre de tot hi ha l'amor propi.

No deixis mai d'estimar-te, si us plau.

Raquel, directora de projectes, 57 anys

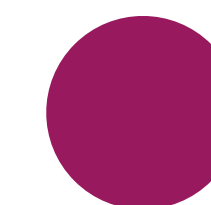
"En l'actualitat, després d'un embaràs i una filla meravellosa, em veig empresonada a casa sense poder sortir ni tan sols per treballar o passejar la meva nena, sense poder mantenir contacte amb ningú, i patint maltractaments físics i psicològics. M'havia promès ser el rei i l'últim amor de la meva vida.

No hi ha contes de fades; l'últim i el més gran amor de la meva vida és la meva filla, i ara sé que l'única persona que necessito per ser feliç soc jo mateixa, sense corona, ni vestits de purpurines."

Lucia, perruquera, 39 anys

Recorda sempre: L'amor
no fa mal, si fa mal, no
és amor!

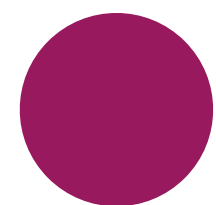
"A vegades és molt
difícil entendre i
identificar que estàs
patint maltractament
psicològic (el físic
sempre és més evident).
En el meu cas, no vaig
entendre com a
maltractament
situacions que no eren
normals ni de bon tros,
però jo les havia
normalitzat com a
naturals durant anys,
com si els crits, els
insults, les amenaces i
la manipulació fossin
normals."

Susanna, administrativa,
56 anys

"Deixa d'escolltar aquelles paraules que et van matant emocionalment, deixa de sentir-te culpable d'una cosa que no és culpa teva... Camina lliure! No deixis que et tanquin en una presó anomenada vida. Totes tenim por a dir ESTOP, però quan patim algun símptoma hem de demanar ajuda."

Fàtima, comercial, 35 anys

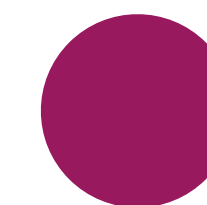
"A tu que em dius sempre
víctima, a tu que em
victimitzes perquè et convé
més que a ningú que sigui
víctima. M'he enterrat en les
teves ales pensant que eren
protecció i van ser presó,
control, aïllament i soledat.
Callant la meua veu, la meua
opinió, la meua raó.

A tu que em vols trencada,
enfonsada, derrotada... Vas
demostrar que el qui té més
por ets tu, perquè saps que no
pots amb mi, amb el meu jo
complet, i necessites
desestabilitzar-me i humiliar-
me per vèncer-me."

Meritxell, autònoma, 40 anys

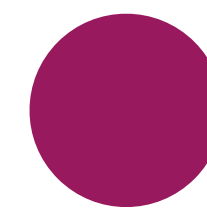

"De petita m'amagava sota els
llengols, tremolant, mentre
sentia objectes llançats
contra la paret, i plorava
mentre veia i sentia els cops
que el meu pare li donava a
la meva mare. Un dia em vaig
enamorar del príncep amb
cavall blanc que prometia
salvar-me i als sis mesos de
sortir junts em va donar la
primera plantofada i em va
dir com havia de ser i com
havia de vestir-me i parlar."

Caterina, estudiant, 19 anys

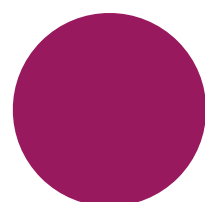

Vençant la por

"Ja no recordo si va ser durant l'última llàgrima. El meu cos ferit, la meua ment cansada i la meua ombra dibuixaven la silueta d'una dona apagada. Ja he oblidat si va ser durant l'última gota que lliscava per la meua galta, abans rosada, quan vaig trobar forces per fugir. Aquella llàgrima ja no era com les altres, ja no era de feblesa. Cridava llibertat. Les persones moren i neixen dels sentiments més lascius de l'ésser. Terrenals, violents i ferotges, fan brotar el meu malestar. Aquell cos ferit i aquells ulls vermells volien viure i no morir. La llàgrima, la meua salvadora."

Marta, metgessa, 42 anys

El dolor en "família"...

"El primer insult, la primera pallissa em van fer passar de 'viure la meua vida' a resar per aguantar un dia més. Amb el temps em vaig adonar, gràcies als meus amics i família, que no mereixia cap pallissa. Em van ensenyar el que és viure. Jo soc una bona persona, mereixo la vida!"

Miquel, estudiant, 13 anys

"He de dir que avui em sento lliure i en pau, que el camí no ha sigut fàcil, que gràcies a vosaltres he tornat a veure el sol i que feu una feina fantàstica per nosaltres, les "dones maltractades". He après moltes coses pel camí i la més important és que no tornaré a viure amb POR. Potser no sé el que vull a la meva vida, però tinc molt clar el que NO vull. GRÀCIES, GRÀCIES, GRÀCIES de tot cor!"

Tatiana, cuinera, 38 anys

Fotografies i Disseny de Susanna Ferran Vila
Textos de testimonis reals

SAVVG Andorra, 2019